

Planurile lui Dumnezeu

Planul lui Dumnezeu este scopul Său sau hotărârea Sa cu privire la lucruri viitoare. Am folosit singularul așa cum face și Scriptura (Rom. 8:28, Ef. 3:11), pentru că era numai o singură faptă a rațiunii Lui infinite cu privire la lucruri viitoare. Dar noi vorbim de parcă au fost mai multe, deoarece mințile noastre sunt capabile să gândească doar revoluții (sau poate rotații) *successive*, așa cum se ivesc gândurile și ocaziile, sau cu referință la variatele *obiecte* ale planului Său, care fiind multe nouă ni se pare că au nevoie de câte un scop distinct pentru fiecare. Dar o înțelegere infinită nu merge pas cu pas, de la un punct la celălalt: "zice Domnul, care face aceste lucruri, și căruia Îi Sunt cunoscute din veșnicie." (Fapte 15:18)

Scripturile fac mențiune de planurile lui Dumnezeu în multe pasaje, și sub o formă variată de termeni. Cuvântul "hotărâre" este găsit în Psalmul 2:7 ș.a.m.d. În Efeseni 3:11 citim despre "planul veșnic". În Fapte 2:23 despre "sfatul Hotărât și după știința mai dinainte". În Efeseni 1:9 despre taina "voiei Sale". În Romani 8:29 despre faptul că El a și predestinat. În Efeseni 1:9 despre "planul" Său. Planurile lui Dumnezeu sunt numite "sfat" pentru a semnifica faptul că ele sunt desăvârșit de înțelepte. Sunt numite "voia" lui Dumnezeu pentru a arăta că El nu se afla sub controlul nimănui, ci acționa în conformitate cu propria-Și plăcere. Când voia unui om este regula conduitei lui, acesta este de obicei capricios și absurd; dar *înțelepciunea* este întotdeauna asociată cu "voia" în procedurile Divine, și în conformitate, planurile lui Dumnezeu sunt numite "sfatul voiei Sale" (Ef. 1:11).

Planurile lui Dumnezeu se leagă de toate lucrurile viitoare fără excepție: ceea ce este făcut în timp, a fost dinainte ordonat înainte de începerea timpului. Planul lui Dumnezeu s-a îngrijit de toate, fie mari, fie mici, fie bune, fie rele, deși referitor la ultima parte trebuie să avem grijă să afirmăm faptul că măcar că Dumnezeu este Cel care supraveghează și controlează păcatul, El *nu* este Autorul acestuia în același fel în care El este autorul binelui. Păcatul nu ar putea purcede de la un Dumnezeu sfânt prin creare pozitivă și nemijlocită, ci doar prin permisiune hotărâtă și faptă negativă. Planul lui Dumnezeu este la fel de cuprinzător ca și autoritatea Lui, extinzându-se la toate fapăturile și toate evenimentele. A fost preocupat de viața și moartea noastră; de starea noastră în timp, și starea noastră în eternitate. Așa cum Dumnezeu face *toate* lucrurile după sfatul voiei Lui, învățăm care este (a fost) sfatul Lui din lucrările Lui, așa cum judecăm planul unui arhitect prin a ne uita la clădirea ce a fost înălțată sub instrucțiunile lui.

Dumnezeu nu doar a plănuit să-l facă pe om, să-l așeze pe pământ, și să-l lase în îndrumarea lui necontrolată; în schimb, El a aranjat toate circumstanțele sorților oamenilor, și toate particularitățile ce vor cuprinde istoria rasei umane de la începutul până la sfârșitul ei. El nu doar a plănuit instaurarea unor legi generale pentru guvernarea pământului, ci a și stabilit *aplicarea* acelor legi la toate cazurile particulare. Zilele noastre sunt numărate, și la fel sunt și perii capului. Noi puteam învăța care este *întinderea* planurilor Divine din distribuția providenței, în care acestea sunt executate. Grija Providenței ajunge la cele mai neînsemnate creaturi, și la cele mai amănunțite evenimente—moartea unei vrăbii, și căderea unui fir de păr.

Haideți să luăm în considerare câteva din *proprietățile* planurilor Divine. În primul rând ele sunt *eterne*. A presupune că oricare din ele sunt făcute în timp, înseamnă a presupune că a apărut vreo întâmplare nouă, vreun eveniment ori o combinație de circumstanțe neașteptate și-a făcut apariția, ce L-a convins pe Cel Preaînalt să Se

răzgândească. Acest lucru ar demonstra că înțelepciunea dumnezeirii este limitată, și că El devine mai înțelept în procesul timpului—dar așa ceva ar fi o blasfemie oribilă. Nici un om care crede că înțelegerea Divină este infinită, cuprinzând trecutul, prezentul și viitorul, nu va consimți niciodată doctrina eronată a planurilor temporale. Dumnezeu nu este ignorant față de evenimentele viitoare ce vor fi împlinite prin voință omenească; El le-a prezis de nenumărate ori, și profeția nu este altceva decât *manifestarea* eternei Lui preștiințe. Scriptura afirmă că credincioșii au fost aleși în Hristos înainte de întemeierea lumii (Ef. 1:4), da, acel har le-a fost "dat" atunci (2 Tim. 1:9).

În al doilea rând, planurile lui Dumnezeu sunt *înțelepte*. Înțelepciunea este arătată prin alegerea celor mai bune finaluri și celor mai potrivite mijloace de a ajunge la acestea. Faptul că această caracteristică aparține planurilor lui Dumnezeu este evident din ceea ce știm despre ele. Ele ne sunt dezvăluite prin *execuția lor*, și fiecare dovadă de înțelepciune în lucrările lui Dumnezeu este o dovadă de înțelepciune a acelui plan conform căruia sunt săvârșite. Cum spune Psalmistul, "cât de multe sunt lucrările Tale, Doamne! Tu pe toate le-ai făcut cu înțelepciune" (Ps. 104:24). Într-adevăr o foarte mică parte din ele este observată, totuși, noi ar trebui să procedăm aici așa cum procedăm în alte cazuri, și să judecăm întregul prin părți, și ceea ce este necunoscut, prin ceea ce se cunoaște. Cine pricepe măiestria lucrării în acele componente ale unei mașini pe care are ocazia să le examineze, va fi condus, firește, spre a crede că și celelalte componente sunt la fel de admirabile. De asemenea ar trebui să fim mulțumiți de lucrările lui Dumnezeu când îndoielile vin asupra noastră, și ar trebui să respingem obiecțiile ce ar putea fi sugerate de ceva ce noi nu putem potrivi cu noțiunile *noastre* despre ceea ce este bine și înțelept. Când noi ajungem la marginea finitului și contemplăm la tărâmul misterios al infinitului, haideți să exclamăm: O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu!" (Rom. 11:33).

În al treilea rând ele sunt *libere*. "Cine a cercetat Duhul Domnului, și cine L-a luminat cu sfaturile lui? Cu cine S-a sfătuit El, ca să ia învățătură! Cine L-a învățat cărarea dreptății? Cine L-a învățat înțelepciunea, și L-a făcut cunoscut calea priceperii!" (Is. 40:13,14). Dumnezeu era singur când Și-a făcut planurile, și deciziile Lui nu au fost influențate de nici o cauză externă. El a fost liber să plănuiască sau să nu plănuiască, și să plănuiască un lucru în loc de altul. Această libertate trebuie atribuită Celui ce este suprem, independent și suveran în toate lucrările Lui.

În al patrulea rând, ele sunt *absolute și necondiționate*. Execuția lor nu este suspendată în funcție de nici o condiție care poate să fie, sau poate să nu fie, executată. În orice aspect în care Dumnezeu a plănuisit un scop, El de asemeni a plănuisit și toate mijloacele pentru a ajunge la acel scop. Cel ce a plănuisit mântuirea aleșilor Lui de asemeni a plănuisit să le dea credință (2 Tes. 2:13). "Hotărârile Mele vor rămâne în picioare, și Îmi voi aduce la îndeplinire toată voia Mea." (Is. 46:10): dar acest lucru nu ar putea să fie așa, dacă hotărârile Lui ar fi depins de o condiție care s-ar fi putut să nu fie îndeplinită. Dar Dumnezeu "face toate după sfatul voiei Sale" (Ef. 1:11).

Pe lângă imuabilitatea și invincibilitatea planurilor lui Dumnezeu, Scriptura învață clar că omul este o făptură responsabilă și este răspunzător pentru faptele lui. Și dacă gândurile noastre sunt formate de Cuvântul lui Dumnezeu menținerea unuia nu va duce la negarea celuilalt. Se recunoaște liber faptul că este o dificultate reală în a defini unde se sfârșește unul și unde începe celălalt. Întotdeauna este așa când există o legătură între Divin și uman. Rugăciunea adevărată este grăită de Duhul, cu toate că este și un strigăt al inimii omenești. Scripturile sunt Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu, totuși ele au fost scrise

de oameni care au fost ceva mai mult decât utilaje în mâna Duhului. Hristos este și Dumnezeu și om. El este omniscient, totuși "creștea în înțelepciune" (Luca 2:52). El era atotputernic, totuși a fost "răstignit prin slăbiciune" (2 Cor. 13:4). El era Prințul vieții, totuși a murit. Mari mistere sunt acestea, totuși credința le acceptă fără să le pună la îndoială.

De multe ori a fost observat în trecut că fiecare obiecție împotriva planului etern al lui Dumnezeu se aplică cu forță egală împotriva preștiinței Lui eterne.

Fie că Dumnezeu a plănuț sau nu toate lucrurile care au să vină, toți cei ce mărturisesc ființa lui Dumnezeu, mărturisesc și faptul că El știe toate lucrurile dinainte. Negreșit, este de la sine înțeles că dacă El știe toate lucrurile dinainte, atunci El ori le aprobă ori nu le aprobă; adică fie că El vrea ca ele să se întâmple, fie că nu vrea să se întâmple. Dar a voi ca ele să se întâmple înseamnă să le plănuiască. (Jonathan Edwards)

În final, încercați să presupuneți și apoi să contemplați opusul. A *nega* planurile Divine ar însemna să afirmăm o lume și toate grijile ei controlate de șansa nedeterminată sau destinul orb . Apoi ce pace, ce siguranță, ce mângâiere ar fi pentru bieteile noastre inimi și minți? Ce refugiu ar exista spre care noi să zburăm în timpul nostru de nevoi și încercări? Nici unul. Nu ar fi nimic mai mult decât întunericul negru și abjecta teroare a ateismului. O cititorul meu, ce mulțumitori ar trebui să fim pentru faptul că totul este determinat prin infinită înțelepciune și bunătate! Câtă laudă și recunoștință sunt datorate lui Dumnezeu pentru planurile Lui Divine. Datorită lor "știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său" (Rom. 8:28). Să exclamăm, "Din El, prin El, și pentru El sunt toate lucrurile. *A Lui să fie slava în veci! Amin*" (Rom. 11.36).

Traducerea: numaiharul.org